

ἀπὸ τὴν πρώτην φοράν. Ἐμπρὸς λοιπόν, μικροί μου φίλοι, στείλετέ μου τὰς ἀπαντήσεις σας καὶ μὴ περιμένετε τὴν τελευταίαν στιγμήν. Ἄυτό μὲ παρακαλεῖ νὰ σας εἶπω ὁ Ἀναστάσιος, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε πάλιν νὰ τακτοποιήσῃ τὰς ἐπιστολάς.

Ἄλλθθια λοιπόν, *Μὴ με Λησμονεῖτε*, ἂν ἦσιν εἰς τὴν θέσιν μου θὰ ἐβράβευσε τὸν *Δαλασιὸν Κόσμον*; Κ' ἐγὼ ἂν ἦμιον εἰς τὴν θέσιν σου, τὸ ἴδιον θὰ ἔγραφα... Περιμένετε τὴν ἀπάντησίν σου δὲ τὴν Β' Κυριακὴν, κῦτταξε πάλιν νὰ μὴ το ἀνοβάλης ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, διότι δὲν θὰ προφθάσῃ!

Ἄρδρθε *Ἡπειρώτα*, τὸ ἱατρικὸν που μου ἐπέστειλες διὰ τὸν λόνιγγα, τὸ ἐδοκίμασε τὸ *Μὴ με Λησμονεῖτε*, τὸ εὖρε ἀσφαλέςτατον καὶ σ' εὐχαρστει πολὺ. Τα ἴδια μου γράφει καὶ ἡ *Ἡρωϊκὴ Πάρρα*.

Ἡ Ἀηδὼν τῆς *Εὐφροσύνης* συγχάριε τὴν Ἀττικὴν Νύκτα διὰ τῆς ὠραίας τῆς ἀπάντησίν καὶ με παρακαλεῖ νὰ τῆ εἶπω ὅτι πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ μίση τὸνομά τῆς τοῦλάχιστον τὰ ἀρχικὰ αὐτοῦ στοιχεῖα καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τῆς.

Ἄκουσε, Δ. Βέργε, τί μου ἀπαντᾷ ἡ *Ἡρωϊκὴ Πάρρα*: Δὲν δύναται, λέγει, νὰ σου εἴπῃ τὸνομά τῆς, ἀλλὰ σὲ γνωρίζει πολὺ καλῶς, τοῦλάχιστον ἐξ ὕψους ἔχει εἰς τὸ ναυτικὸν φέρμα σου μίαν μεγάλην ἀγκυραν εἰς τὸ στήθος.

Ἄλλθθια λέγει ἡ *Ἡρωϊκὴ Πάρρα*: Μετὰ μεγάλης μου εὐχαριστήσεως σὲ δέχομαι μετὰ τῶν φίλων μου, μικρὸν μου *Ὀλυμπιονίκᾳ*. Εἶθε, δταν μεγαλώσῃς νὰ ἐπαληθεύσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου.

Ἡρωϊκὴ Πάρρα, περιμένω ἀνυπομόνως τὴν φωτογραφίαν σου· δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ μ' ἐρωτήσῃ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι 6 Ἰουνίου 1896.

Νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων
ἀρχεται ἀπὸ σήμερον, ὁ 4τος, εἰς τὸν ὁποῖον δύναται πάντες οἱ βουλομένοι νὰ λάβωσι μέρος, συμμορφούμενοι πιστῶς πρὸς τοὺς ἀνωτέρω δημοσιευμένους ὁρους.

229. Ἀεξί-γράφος.
Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτον μου, νῆσος τὸ δευτέρον μου.

Ἄρχαιός δέ τις βασιλεὺς εἶνε τὸ σύνολόν μου.

230. Συλλαβόγραφος.
Γράμμα ἀπλοῦν τὸ πρῶτόν μου καὶ σκοτεινὸν τὸ δευτέρον μου Δένδρον γλυκεῖς φέρον καρπούς, ἂν θέλῃς καὶ τὸ σύνολόν μου.

231. Ἀναγραμματισμὸς.
Μέσα του καθένος μ' ἔχει ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀρήσῃς.

Συντροφος τοῦ ὀδοιπόρου ἂν με ἀναγραμματίσῃς.

232. Κυβόλεξον.
Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΑΔΔΔΗΗΙΜΜΝΝΝΝ ΕΣ σχηματίσον κυβόλεξον τοῦ ὁποῖου μία λέξις νὰ εἶνε μ α ἱ α.

233. Πυραμίδς.

+	Νάντικατασταθῶσιν οἱ
·+	σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὡς
·+·	νάναγινώσκεται τὸ ὄνομα πό-
·+·	λεως τῆς Ἑλλάδος· αἱ δὲ θ
·+·	στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ

τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰποτελῶσι τὸ ὄνομα Νομοῦ, αἱ δὲ τέσσαρες πτηνῶν, καὶ αἱ ὑπεράνω δύο σύνδεσμον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλογερᾶς Ἀκτίδος τοῦ Σουλίου

234-239. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν κάτωθι δεκαπέντε συλλαβῶν σχηματίσον τὰ ὀνόματα ἐξ ὧρων.

Δι - αρ - γρις - ε - θη - θηρ - κος - κτος - λα - να - παν - πι - τι - υ - φος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀκαράτου Ποδηλάτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 8 Μαρτίου 1896

134. Καμέλια (κ. μέλι, α) — **135.** Ρωσσία (Ρ, Σ, Α). — **136.** Κόρη, κόμη. — **137.** Διότι καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἦτο τῆς Διώνης θυγάτηρ καὶ αὐτὴς ἦτο Διονύσιας (Διὸν ὤν ης υἱὸς).

138. Ο — **139-144.** 1, Βαλεντία, 2, Βερολίνον, 3, Κεσίγγη, 4, ΤΗΝΟΣ Λισαβών, 5, Μεσσήνη, — 6 Μιλάνον. — **145-148.** Τῇ προσθήκῃ τῶν γραμμάτων σ τ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: κάστωρ, μεστός, σκότιος, τέρας. — **149.** ΛΟΝΔΙΝΟΝ (1, Λέρος, 2, Ὀδυσσεύς, 3, Νεῖλος, 4 Δαρεῖος 5, Ἰον, 6, Νέρων, 7, Ὄνος, 8, Νιζγάρκς. —

150. ΧΑΡΑΔΡΙΟΣ (1, ΧΑρικώ, 2, ΡΑδάμανθος, 3, ΔΡΙλων, 4 ὈΣσα). — **151.** Δίκαζε μᾶλλον δύο ἐχθροὺς ἢ δύο φίλους· διότι ἐκ τῶν δύο φίλων ἀποκτᾷς τὸν ἕνα ἐχθρὸν, ἐνῶ ἐκ τῶν δύο ἐχθρῶν ἀποκτᾷς τὸν ἕνα φίλον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασθὴν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὁμηρίαις, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λελ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως;

Περίοδος Β'. — Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 11 Μαΐου 1896

Ἔτος 18ον. — Ἀριθ. 18

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 129)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.
ΜΙΑ ΙΔΕΑ ΤΗΣ ΚΟΡΝΗΛΙΑΣ

Τὸ μεταξὺ τῶν δύο τούτων φρουρίων ταξείδιον τῆς Εὐδρόμου Οἰκίας ἐγένετο ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Ὀδρου εἰς ἀπόστασιν ἄλλοτε ἄλλην ἀπὸ τῆς ὄχθης, διὰ νὰπορεύουσι τοὺς ἐλιγμοὺς τοὺς ὁποίους θὰ τοῖς ἐπέβαλλεν ὁ ποταμὸς, ἐκχειλίζων ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ σχηματίζων εἰς μερικὰ μέρη τέλματα ἀδιάβατα. Τοῦλάχιστον τοῦτο συνέβαινε εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην, διότι, δεξιᾶ, λόγοι τινὲς μετρίου ὕψους περιβάλλον τὴν κοιλάδα, προχωροῦντες πρὸς τὰ βορειοδυτικά. Ἴσως θὰ ἦτο δύσκολον νὰ διέλθωσι μερικὰ παραποτάμια τοῦ Γιουκῶν, π. χ. τὸν Στῆβαρτ, ὅπου δὲν λειτουργοῦσι πορθμεῖα, — τὰ ὅποια παραποτάμια μόνον τὸ θέρος θὰ ἠδύναντο νὰ διαπεράσωσι με τοὺς πόδας κατὰ τὸ ἥμισυ εἰς τὸ ὕδωρ. Ὅπωςδὴποτε ὁ Κασκαμπέλ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν θὰ εὐρίσκοντο εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν ἂνευ τῆς παρουσίας τῆς Καγέττης. Γνωρίζουσα καλῶς τὴν κοιλάδα, αὐτὴ τοῖς εἰδείξεν ὅλας τὰς διόδους.

ἦσαν αἱ μελαγχολικαὶ ἰτέαι, αἱ σχεδὸν ἀφυλλοὶ καὶ καχεκτικαί, τὰ γέως φυλλορροοῦσαι ὑπὸ τὸν ψυχρὸν ἄνεμον τῆς Παγωμένης Θαλάσσης.

Εἰς τὸ ἀπόΣέλιερκ μέχρι Γιουκῶν διάστημα ἡ θήρα ἦτο ἄφθονος καὶ δὲν ἔλαβον ἀνάγκην νὰ ἐγγίσουν τὰς προμηθείας τῶν δια τὴν καθημερινὴν τροφήν. Λαγῶν μάλιστα ὑπῆρχε τόση ἀφθονία, ὥστε ἤρχισαν πλέον νὰ τοὺς βαρύνωνται. Εὐτυχῶς τὰ γεύματα ἐποικίλλοντο διὰ ψητῶν χηνῶν καὶ ἀγρίων νησῶν, καθὼς καὶ διατῶν ὠδῶν τῶν πτηνῶν τούτων, τὰ ὅποια ἡ μὲν Ναπολέαινα καὶ ὁ Ἀλέκος ἤξευραν νάνακαλύπτουν εἰς τὰς φωλεάς, ἡ δὲ Κορνηλία νὰ παρασκευάζῃ κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους.

«Πολυάριθμοι εἶνε αἱ βαϊδάρραι». (Σελ. 138, στήλ. 6'.)

«Ἦτο πραγματικῶς ἐκτακτὸς τύχη δι' αὐτοὺς νὰ ἔχουν ὡς ὁδηγὸν τὴν νεαρὰν Ἰνδὴν. Ἄλλως τε ἦτο τόσον εὐτυχῆς ἐκείνη νὰ ὑποχρεῶνῃ τοὺς νέους τῆς φίλους, τόσον εὐχαριστημένη νὰ εὐρίσκεται πάλιν ἐν μέσῳ νέας οἰκογενείας, τόσον καταγοητευμένη νὰ δέχεται τὰς μητρικὰς ἐκείνης θωπείας, τὰς ὁποίας ἐνόμιζεν ὅτι ἔχασε διὰ παντός!

Ἰπῆρχον κ' ἐδῶ ἀκόμη δάση τινα, ἀλλ' ἡ φυτεία ἐν γένει, ὡς ἐκ τοῦ ψυχροῦ κλίματος, δὲν ἦτο ἀρκετὰ ἀκμαία, ὅπως εἰς τὰ περίχωρα τῆς Σίτκας. Ἐκτὸς ὀλίγων αἰγείρων, τῶν ὁποίων αἱ κορυφαὶ ἐκάμπτοντο ἐν σχήματι τόξου, τὰ δάση ἀποτελοῦντο ὡσεπιτοπλεῖστον ἀπὸ πεῦκα καὶ ἀπὸ σημύδας. Σπανιώτεροι

καλοπέρασι!» ἀνέκραξε μίαν ἡμέραν ὁ Μακρολέλεκας, ἀφοῦ κατέβροχθισεν ἐν καλοψημένον στήθος χηνας. «Κρίμα νὰ μὴ εὐρίσκειται εἰς τὸ κέντρον τῆς Εὐρώπης ἢ τῆς Ἀμερικῆς!

— Ἄν εὐρίσκετο αὐτοῦ ὅπου λέγεις, ἀγαπητέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Σέργιος, τὸ κυνήγι δὲν θὰ ἦτο τόσον ἀφθονον.

— Ἐκτὸς ἂν... εἶπεν ὁ Μακρολέλεκας.

Ἄλλὰ τὸν διέκοψεν ἐν βλέμμα τοῦ Κασκαμπέλ, καὶ οὕτω δὲν ἐξεστόμισε τὴν ἀνοήσιαν, τὴν ὁποίαν ἀφεύκτως θὰ ἔλεγεν.

Ἐκτὸς τῆς θήρας, τὰ παραποτάμια τοῦ Γιουκῶν παρέιχον λαμπροὺς ἰχθεῖς,

τοὺς ὁποίους ἠλίειον ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Μακρολέλεκας.

Μόνον τὸν κόπον κατέβαλλον, ἢ μᾶλλον μόνον τὴν εὐχαριστήσιαν ἐδοκίμαζον τῆς ἀλιείας, χωρὶς νὰ ἐξωδεύουν οὐτε λεπτὸν τακτικόν.

Ἄλλὰ τὰ ἐξοδα δὲν τὸν ἐτρόμαξαν διόλου τὸν νεαρὸν Ἀλέκον. Μήπως χάρις εἰς αὐτὸν, τὸ μέλλον τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ δὲν ἦτο πλέον ἐξησφαλισμένον; Μήπως δὲν ἦτο κύριος τοῦ περιφήμου ἐκείνου χρυσίτου, — τοῦ χάλικος τὸν ὁποῖον, ὡς ἐνθυμησθε, εὗρεν εἰς τὸν Καριμποῦ; Μήπως δὲν τὸν εἶχε κρυμμένον εἰς μίαν γωνίαν τῆς ἀμάξης, τὴν ὁποίαν ἐκείνος μόνον ἐγνωρίζε; Ναί!

Ἐξεδόθη ἘΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», **Ἐξεδόθη**

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΕΩΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΩΝ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΜΟΝΟΛΟΓΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΩΝ

ΔΙ' ΕΟΡΤΑΣ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ

Τιμᾶται ἐν Ἑλλάδι δραχμάς 2. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 2.

Βιβλίον κομψότατον ἐκ σελίδων 128, ἀπαραίτητον ἰδίᾳ διὰ τὰ Δημοτικὰ Σχολεῖα, Παρθεναγωγεῖα καὶ Νηπιαγωγεῖα, ὡς καὶ διὰ τὰς Οἰκογενείας, βιβλίον διδασκτικώτατον καὶ τερπνότατον, τοῦ ὁποῖου ἰδοῦ τὰ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος. — Τὸ Ποδηλάτον (Μονόλογος). — Ἡ ἐορτὴ τοῦ Νουνοῦ (Μονόλογος). — Ἄν ἦμιον ἀγόρι! (Μονόλογος). — Σ' ἐπίασα! (Διάλογος). — Εἶνε κακὸς. (Διάλογος). — Πῶς ἐπέρασες χθές; (Διάλογος). — Τὸ ψεῦμα τοῦ Πετροῦ (Δραμάτιον). — Εἰκοστὸς τρίτος (Δραμάτιον). — Τὸ καινούργιον φέρεμα (Δραμάτιον). — Πῆγα ἐς τὸ Σχολεῖον (Νηπιακὸς Μονόλογος). — Πολυάσχολος (Νηπιακὸς Μονόλογος). — Ἐγὼ εἶδα... (Νηπιακὸς Διάλογος). — Οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἄγῶνες (Νηπιακὸς Διάλογος). — Συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως»! (Νηπιακὸς Διάλογος).

Μόνον τρία τεμάχια, τὰ σημειωμένα δ' ἀστερίσκου, ἔχουσι δημοσιευθῆ διὰ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

Πρὸς τοὺς στέλλοντας ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον διευθυντὴν καὶ ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» εἰς Ἀθήνας δρ. 2 καὶ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 2, (δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) στέλλεται ἀμέσως τὸ Παιδικὸν Θεάτρον ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

Τὸ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ εὐρίσκεται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ὁδὸς Αἰόλου 119 ἔναντι τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσεως, καὶ εἰς τὰ κυριώτερα τῶν ἐν Ἀθήναις Βιβλιοπωλείων.

Και μέχρι της στιγμής εκείνης δεν είχαν ελπίσει τίποτε εις κανένα, περιμένων υπομονητικώς την ημέραν καθ' ήν θα ήδύνατο νάνταλλάξη τον χάλικα του με χρυσά νομίσματα. Με ποίαν χαράν τότε θα έπεδείκνυε τα πλούτη του. Και μη νομίσατε ότι τα ήθελεν εγωιστικώς δια τον έαυτόν του. Θεός φυλάξοι! Τα ήθελε δια τον πατέρα του, δια την μητέρα του, δια τα αδέρφια του. Ο θησαυρός εκείνος θάνεπλήρωνε τον κλαπέντα εις τα στενά της Σιέρρας Νεβάδας.

Όταν ή Εύδρομος Οίκια έφθασεν εις το φρούριον Γιουκών, μετά σειράν θερμοτάτων ημερών, όλοι οι έπιβάται ήσαν κατάκοποι. Απεράσισαν λοιπόν να σταθμεύσουν εκεί μίαν όλόκληρον έβδομάδα.

« Είμποροϋμεν να μείνωμεν όσον θέλωμεν, τόσο μάλλον, ειπεν ο Σέργιος, καθόσον το Πόρτ Κλαράνς μόλις απέχει διακοσίας λεύγας άπ' έδω. Σήμερα έρχομεν 27 Ιουλίου, πρό δύο δε ή και τριών ίσως μηνών δεν θα παγώση ο πορθμός, ώστε να τον διελθώμεν.

— Έννοείται, ειπεν ο Κασκαμπέλ. Μία φορά λοιπόν ποϋ έχομεν καιρόν, αλτ! άνάπαυσις! »

Έννοείται ότι κανείς δεν ειχεν αντίρρησην, ουτε τα δίποδα, ουτε τα τετραπόδα.

Το Γιουκών ιδρύθη κατ' άρχάς τῷ 1847. Ο σταθμός οϋτος, ο πλέον άπομακρυσμένος εξ όσων κατέχει ή Εταιρία του Ουδσωνείου κόλπου προς δυσμάς, κείται σχεδόν επί της μεθορίου του πολικού κύκλου. Άλλ' επειδή ευρίσκειται επί του άλσκανικου εδάφους, ή Εταιρία αύτη εινε υποχρεωμένη να πληρώνη έτησίως άποζημίωσιν εις την αντίζηλόν της, εις την βύσσοαμερικανικήν Εταιρίαν.

Τα σημερινά οικοδομήματα ήρχισαν να κτιζονται τῷ 1864, μόλις δε ειχον τελειώση όταν ή οικογένεια Κασκαμπέλ έφθασεν εις το Γιουκών, σκοπεύουσα να διαμείνη έδω πολλὰς ημέρας.

Οι αντιπρόσωποι της Εταιρείας τῷ προσέφερον προθύμως φιλοξενίαν έντός του περιβάλου του φρουρίου. Τόπος ύπῆρχε πολὺς εις τὰς άποθήκας. Άλλ' ο Κασκαμπέλ τούς ηύχαρίστησε με φράσεις φιλόφρονος και πομπώδεις και έπρότιμησε να μείνη, όπως πάντοτε, εις την Εύδρομον Οίκια ν, την τόσο άνετον.

Οι κατοικοῦντες εις το φρούριον ήσαν περίπου είκοσιν, άμερικανοί ώσπει τοπλέιστον, έχοντες εις την ύπηρεσίαν των όλίγους ίνδούς. Άλλ' εις τα περιώρη, παρά τὰς όχθας του ποταμού, οι ίθαγενεὺς άνήρχοντο εις εκατοντάδας.

Έδω τώνοντι, εις το κέντρον της Άλάσκας, συγκροτεΐται ή ζωηροτέρα αγορά του έμπορίου των δερμάτων και

των γουναρικῶν. Έδω συρρέουν αι διάφοροι φυλαί της έπαρχίας, οι Κοτσκούτσινοι, οι Άνκουτσινοι, οι Τατναχόκοι, οι Ταναγάς και κυρίως οι Ίνδοι οι άποτελοῦντες την πολυανθρωποτέραν φυλήν της χώρας, οι παρά τον μέγαν ποταμόν κατοικοῦντες Κογιουκόνιοι.

Η θέσις του φρουρίου εινε καταλληλοτάτη δια την ανταλλαγὴν των έμπορευμάτων, διότι τούτο εγείρεται ακριβώς επί της γωνίας την όποιαν σχηματίζει ο Γιουκών με το παραποτάμιον Πορκουπίνον. Έδω ο ποταμός διαιρείται εις πέντε διώρυγας, αι όποιαι έπιτρέπουσιν εις τούς έμπόρους να εισδύουν εύκολώτερον εις τὸ έσωτερικόν της χώρας και να συναλλάσσωνται ακόμη και μετά των Έσκιμῶν δια του ποταμού Μάκνεζη.

Όθεν το ὕψρον τουτο δικτυον αὐλακουται καθ' όλας τὰς διευθύνσεις υπό πλοιαρίων, μεταξύ των όποιων πολυάριθμοι εινε αι «βαϊδάρραι», είδος έλαφρών ακατίων από δέρμα έλαιόδευτον, του όποιου αλείφουν με λίπος τὰς ραφάς, δια να τὰς καθιστώσι πλέον άδιαπεράστους. Επιβαίνοντες των έλαφρών τούτων σκαφῶν οι ίνδοι άποτολμῶσι σημαντικὰς διαπορθμεύσεις, τὰ μεταφέρουν δε επί των όμων των όσάκις κανέν ρεύμα όρμητικόν ή κανέναν φραγμόν, έμποδίζει τον πλοῦν.

Όπωσδήποτε τὰ σκάφη ταῦτα δεν χρησιμεῦουν παρά τρεὶς μήνας το έτος. Τούς επιλοίπους τὰ ὕδατα καλύπτονται υπό παχέος στρώματος πάγου. Τότε ή «βαϊδάρρα» αλλάζει όνομα και λέγεται έλκυθρον. Η άμαξα αύτη, της όποιας ή άκρα άνεστραμμένη ως πρόωρα πλοίου, συγκροτεΐται δια δερματίων ιμάντων, συρομένη υπό κυνῶν ή ρέννων, τρέχει τυχύτατα. Περισσότερον όμως και αὐτῶν τρέχουν οι πεζοπόροι με τὰ μακρά των παγοπέδιλα.

Πάντοτε τυχηρὸς αὐτὸς ο Καίσαρ Κασκαμπέλ! Έφθασεν εις καταλληλοτάτην έποχὴν εις το φρούριον Γιουκών, διότι το έμπόριον των δερμάτων και των γουναρικῶν ήτο άκμαιοτάτον τότε. Ός εκ τούτου πολλὰς εκατοντάδες ίνδων ήσαν κατασκευασμένοι εις τὰ περίξ του πρακτορείου.

« Πρέπει χωρὶς άλλο να έπωφεληθώμεν, έλεγεν ο Κασκαμπέλ. Έδω εινε σωστή έμπορικὴ πανήγυρις. Να περιστάσις δια να δείξωμεν την τέχνην μας. Βλέπετε τίποτε το άνάρμοστον, κύριε Σέργιε ;

— Διόλου, φίλε μου, άπεκρίθη ο κύριος Σέργιος. Άλλ' άμφιβάλλω άν θα ήμπορέσετε να κάμετε καλάς εισπραχίας... »

— Τουλάχιστον θα βγάλουμε τὰ έξοδά μας, άφ' ου δεν θα έχομεν έξοδα. — Πολύ σωστό, άπεκρίθη ο κύριος Σέργιος. Και όμως ήθελα να ήξευρα

με ποιον τρόπον ελπίζετε να σας πληρώσουν τὰ εισιτήριά των οι δυστυχεὺς αὐτοί Ίνδοί, άφ' ου δεν έχουν ουτε άμερικανικά, ουτε ρωσικά νομίσματα!

— Άς πληρώσουν εις είδος. Δεχόμεθα δέρματα μοσχουμῶν, δέρματα καστόρων, ό,τι εινε τελοσπάντων! Το κάτω κάτω της Γραφῆς και τίποτε να μη ώφεληθώμεν, θα κάμωμεν όλίγην γυμναστικήν, ποϋ κοντεύομεν να την ξεχάσωμεν. Και έχομεν ανάγκην να γυμνασθώμεν, κύριε Σέργιε. Ημεὶς τώρα έτοιμαζόμεθα να υπάγωμεν εις την Ρωσίαν. Φαντασθήτε να κάμωμεν φιάσκο εις την πατριδα σας. Ω, τί έντροπή! Θάποθάνω, κύριε Σέργιε. άν συμβῆ τοιοῦτόν τι. »

Το φρούριον Γιουκών, ο σημαντικώτερος σταθμός της περιοχῆς, κατέχει ευρύν χωρον επί της δεξιάς όχθης του ποταμού. Έχει σχῆμα έπιμήκους τετραπλεύρου, με λιθοκτιστον περιβόλον και με τέσσαρας πύργους εις τὰς γωνίας. Είς τὸ έσωτερικόν υπάρχουν διάφορα οικοδομήματα, τὰ όποια χρησιμεῦουν ως κατοικίαι εις τούς υπαλλήλους της Εταιρείας και εις τὰς οικογενείας των και δύο μεγάλαι άποθήκαι πλήρεις πολυτίμων δερμάτων και διφθερῶν.

Πόσον εινε μονότονος, κοπιώδης και άνιαρά ή ζωὴ των υπαλλήλων αὐτῶν! Συνήθης των τροφή εινε το κρέας της άμερικανικῆς έλάφου ένίοτε μόνον τρώγουν, ως ποικιλίαν, κρέας ρέννου.

Το άπόγευμα της ίδιας ημέρας ο Κασκαμπέλ και ή οικογένειά του μετέβησαν προς έπίσκεψιν των ίθαγενῶν, των κατοικοῦντων μεταξύ των όχθῶν του Γιουκών και του Πορκουπίνου.

Αί προσωριναι αὐται κατοικίαι των ίνδων ήσαν ποικίλαι, αναλόγως της φυλῆς εις την όποιαν άνήκον. Υπήρχον εκεί καλύβαι από φλοιούς δένδρων και από δέρματα, στηριζόμεναι επί πασσάλων σκηναί από βαμβακερὸν ὕφασμα έγχωρίου κατασκευῆς, ξύλινοι οικίσκοι, συντιθέμενοι και διαλυόμενοι κατά τὰς άνάγκας της στιγμῆς. Άλλ' ή ποικιλία των ένδυμασιῶν υπερέβαινε πᾶσαν περιγραφὴν. Άλλοι έφόρου ένδύματα δερμάτινα, άλλοι βαμβακερά και όλοι ειχον εις τὰς κεφαλὰς διαδήματα από κλάδους με φύλλα, δια να προσφλάσσωνται από τὰ κεντήματα των σκνιπῶν. Αί γυναῖκες ειχον τὸ πρόσωπον στολισμένον δια κογχυλῶν. Οι άνδρες έφερον μακρὰς καρφίδας, δια των όποιων προσαρμύζουον τον χειμῶνα τούς μακρούς των έξέλαφείου δερματος επενδύτας, των όποιων ή γωνία εινε από μέσα.

Άνδρες και γυναῖκες όμοίως κοσμοῦνται δια ψευδομαργαριτῶν, τούς όποιους έκτιμοῦν μεγάλως δια τον όχρον των. Μεταξύ των διαφόρων τούτων φυλῶν

διακρίνονται οι Ταναγάς από τὰ ζωηρά χρώματα, με τὰ όποια βάφουν τὸ πρόσωπόν των, από τὰ πτερά και τὰ λοφία τὰ όποια ένθέτουν εις την κόμην των, από τὰ εκ δέρματος ρέννου φορέματά των τὰ μικρά των τυφέκια με τσακμακόπετραν και τὰς ξυλίνας των πυριτιδοθήκας, γεγλυμένας μετ' έκτάκτου λεπτότητος.

Αντι νομισμάτων οι Ίνδοι οὔτοι μεταχειρίζονται κογχύλια, τὰ όποια κρεμοῦν εις τον χόδρον της μύτης των και εκέθεν τὰ λαμβάνουν όσάκις θέλουν να κάμουν καμμίαν πληρωμήν.

« Να εὔθηρόν χρηματοφυλάκιον, ειπεν ή Κορνηλία, ποϋ δεν υπάρχει φόβος να το κλέψουν.

— Έκτός άν τους κόψουν τῇ μύτη, παρετήρησεν εύλόγως ο Μακρολέλεκς.

— Η άν πέση ή μύτη των από το μεγάλο κρύο του χειμῶνος, προσέθεσεν ο Κασκαμπέλ.

Όπωσδήποτε ο συνοικισμός των ίθαγενῶν ήτο περιεργότατον θέαμα.

Έννοείται ότι ο Κασκαμπέλ έσχετίσθη με πολλούς εκ των Ίνδων εκείνων,

των όποιων ήνωει κάπως την σινουικιήν διαλεκτον, ένῶ ο κύριος Σέργιος συνέννοετο μετ' αὐτῶν ρωσιστί.

Επί πολλὰς ημέρας το έμπόριον μεταξύ αὐτῶν και των αντιπροσώπων της Εταιρείας διενηργεΐτο ζωηρότατον' αλλά μέχρι της στιγμῆς εκείνης οι Κασκαμπέλ δεν επέδειξαν τὰ χαρίσματά των εις δημοσίαν παράστασιν.

Οι Ίνδοι έντούτοις δεν εβράδυναν να μάθουν ότι ή οικογένεια εκείνη ήτο γαλλικῆς καταγωγῆς, και ότι τὰ μέλη της εφημίχοντο δια την γυμναστικήν και ακροβατικήν αὐτῶν δεξιότητα. Το έσπέρας μετέβαινον πολυπληθεὺς και έθαύμαζον την Εύδρομον Οίκια ν.

Οὐδέποτε ειχον ίδη τόσο μεγάλην και ώραιαν άμαξαν. Τούς ήρσε προπάντων διότι ήτο εὔμετακόμιστος — και τούτο ένδιέφερε κυρίως τούς νομάδας εκείνους. . .

Είνε περιττόν να ειπωμεν ότι, υπό τοιαύτας συνθήκας, μία έκτακτος παράστασις επεβάλλετο εις τούς νεήλυδας. Απεφασίσθη λοιπόν να δοθῆ ή παράστασις αύτη «κατ' αίτησιν όλων έν γένει των Ίνδων του φρουρίου Γιουκών. »

Μεταξύ των ίθαγενῶν, τούς όποιους εγνώρισεν ο Κασκαμπέλ από τὰς πρώτας ημέρας, ήτο και ένας Τυχῆς, δηλαδή φύλαρχος. Ητο εύμορφος άνήρ πενήτηκοντα περίπου έτών πολὺ εύφυης και άν θέλετε, πολὺ πλούσιος. Έπεσεκέφθη πολλὰκις την Εύδρομον Οίκια ν και διηρμήνευσεν επανειλημμένως τον πόθον τον όποιον ειχον οι ίθαγενεὺς, να ίδουν μίαν παράστασιν της οικογενείας.

Ο Τυχῆς οὔτος συνωδέετο συγχάκις από ένα Ίνδον τριακοντούτην όνομαζόμενον Φίρ-Φού, ο όποιος ήτο θαυματοποιὸς της φυλῆς, γνωστότατος και ως ταχυδακτυλογράφος επιδέξιος καθ' όλην την επαρχίαν του Γιουκών.

« Είνε λοιπόν συνάδελφος! » ανέκραξεν ο Κασκαμπέλ, όταν ο Τυχῆς του τον έπαρουσίασε.

Έφαγαν μαζί, έπιον, έκάπνισαν τὰς πίπας των και έγιναν άμέσως φίλοι στενωτάτοι και οι τρεις.

(Έπεται συνέχεια)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Ιουλίου Βέρν

ΤΟ ΣΚΙΑΧΤΡΟ

ΙΛΑΡΟΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

- ΜΑΘΗΤΗΣ Α'.
- ΜΑΘΗΤΗΣ Β'.
- ΜΑΘΗΤΗΣ Γ'.
- ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΙΜΝΗ

Η σκηνη έν τινι προαστειῳ των Άθηνῶν

ΣΚΗΝΗ Α'.

[Οι τρεὶς μαθηταί τρέχουν άμέριμνοι και εὔθυμοι]

ΜΑΘΗΤΗΣ Α'.

Άνοιξε τὰ ποδάρια σου, Νίκο, μὰς πῆρε ή νύχτα.

ΜΑΘΗΤΗΣ Β'.

Ωχ! αδελφέ, μὰς έφαγες! μπὰς κ' είμαι διαθῆτης νάχω ποδάρια ως τὸ λαιμό; μ' αὐτὰ όποῦχω τρέχω.

ΜΑΘΗΤΗΣ Α'.

Άφνω! τὰ λόγια τὰ πολλὰ, σου λέω, και κόβε δρόμο.

ΜΑΘΗΤΗΣ Γ' (προς τον Α')

Γεώργη, τὸ παραξήλωσες! σου πέρασ' ή ιδέα να κάνης τάχατε 'ς εμάς τὸ Μαραθονομάχο; δεν είν' ανάγκη να μας 'δῆ, [μου φαίνεται] ή ψυχή μας.

ΜΑΘΗΤΗΣ Β' (σταματῶν τούς άλλους δια των χειρῶν του)

Σταθῆτε όλοι, βρε παιδιά! μην κουνηθῆ κανένας!

ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΔΥΟ

Τί έπαθες; τρελλάθηκες;

ΜΑΘΗΤΗΣ Β' (έντρομος)

Δεν βλέπετε κεί κάτω ένα ψηλό, θεώρατο πρόγμα; τί νάνε τάχα;

ΜΑΘΗΤΗΣ Α' (παρρητῶν)

Σάν κάτι βλέπω αλήθεια λές! τί νάνε δεν ξανοίγω.

ΜΗΘΗΤΗΣ Γ' (παρρητῶν επίσης)

Άνθρωπος; δεν είν' άνθρωπος δένδρο; δένδρο δεν εινε.

Τί λέτε νάνε, βρε παιδιά;

ΜΑΘΗΤΗΣ Β' (έκαλλος)

Θεριό! ! ...

ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΔΥΟ (πηδῶντες όπίσω)

Θεριό; ! ... Τί ειπες! ...

Μίλα καλά! ! ...

ΜΑΘΗΤΗΣ Β' (παρρητῶν έντρομος)

Βουρκόλακας! ! (παρρητῆ) λιοντάρι! ! ... όχι! άράπης!

ΜΑΘΗΤΗΣ Γ'.

Γιὰ κάνετε πὼς φεύγετε, να ίδουμε ακολουθαί; (Κάμνουσι δύο τρία βήματα)

ΜΑΘΗΤΗΣ Β' και Γ'.

Ακολουθαί!

ΜΑΘΗΤΗΣ Α'.

Βρε παιδιά, να κουνηθῆ δεν είδα.

ΜΑΘΗΤΗΣ Β'.

Κουνήθηκαν ή άντσαις του! μπωμπῶ και κάτι άντσαις!

ΜΑΘΗΤΗΣ Α' (παρρητῶν μετὰ φόβου.)

Άμ' τάλλο αὐτό, μωρε παιδιά, τὸ πρόγμα εκεί κάτω, πούρχεται κατεπάνω μας, τί νάνε;

ΜΑΘΗΤΗΣ Β' (έντρομος)

Τὸ παιδί του! ! ...

ΜΑΘΗΤΗΣ Γ'.

Λοιπόν 'ς τὰ πόδια, βρε παιδιά, και ο Θεός μαζί μας.

(Κινούνται να τρέξωσι κατ' αντίθετον διεύθυνσιν)

ΜΑΘΗΤΗΣ Α' (σταματῶν αὐτούς)

Αὐτὸ μοιάζει σάν άνθρωπος, παιδιά, σταθῆτε λίγο.

ΜΑΘΗΤΗΣ Β'.

Άμ' πούχει γούνα τριχωτή; ! ...

ΜΑΘΗΤΗΣ Γ'.

Καθώμαστε ακόμη! ; ...

(Άρχίζουν να τρέχουν)

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΙΜΗΝ (φωνάζων)

Μην πηλαλάτε, βρε παιδιά, σταθείτε να ζυγώσω κι' αν σας εθρίχτηκαν σκυλιά, εγώ τα συγυρίζω!... (Δαυδάνε: λίθος εκ της γης. Οι μαθηταί στέκονται)

ΜΑΘΗΤΗΣ Α΄.

Δέν έλεγα πούν' άνθρωπος; νά, είνε τσοπανάκος. (Ο μικρός ποιμήν τούς πλησιάζει)

ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΙΜΗΝ

Τί πάθατε και τρέχετε σάν τούς δαιμονισμένους;

ΜΑΘΗΤΗΣ Α΄.

Σε είδαμε πούρχόσανε!...

ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΙΜΗΝ (γελών)

Με πήρατε για ζλάπι; ντροπή σας! τί σας φάνηκε, μωρέ, πως θα σας φάω;

ΜΑΘΗΤΗΣ Β΄.

Σένα δε φοβηθήκαμε, μόν'τό θεριό 'κει κάτω.

ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΙΜΗΝ

Μπρέ'ποιό θεριό;!... τί τσομπουνάς;!... Τών σπουργιτιών το πήρατε σεις για θεριό;!... [το σκιάχτρο]

ΜΑΘΗΤΗΣ Α΄.

Σκιάχτρο!... αυτό, είνε σκιάχτρο;

ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΙΜΗΝ

'Αμ' τ'είνε, λίκκος; πάμετε κι' από κοντά να δ'ήτε. (προηγείται και τον ακολουθούν αυτοί)

Νά το θεριό, το βλέπετε; δυό ξύλα, τρία κουρέλια και 'στην κορυφή ένας τενεκές. Άκούσ θεριό! ντροπή σας! Και πού άκούστηκε θεριό 'ςτόν κάμπο της Αθήνας;

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ (περιεργάζονται το σκιάχτρο)

Μπά! και το φοβηθήκαμε.

ΜΑΘΗΤΗΣ Γ΄ (κινών αυτό)

'Ε!... γιούχα!... γιούχα!...

ΜΑΘΗΤΗΣ Α΄ και Β΄.

Γιούχα!...

ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΙΜΗΝ

Νά 'πίτε του δασκάλου σας δυό τρεις φορές το χρόνο να σας πηγαίνη 'ς το βουνό για να σας ξεθαρρέψη. Νά μη φοβάστε, μπρε παιδιά, 'ςτόν κόσμο άλλο πράγμα παρά μονάχα το Θεό!... Νάστε 'ςτόν κάμπο, να φωτάη και να φοβάσθε σκιάχτρο; και πού να 'ήστε 'ς το βουνό μεσάνυχτα, χειμώνα, πού να βροντάη ο ουρανός κ' η γης νάναταράξη, κι' αστροπελέκια δίπλα σας να πέφτουν, κι' απ' τες ράχες νάρχεται το βροχόνερο—ποτάμι αγριεμένο— και να κυλάη 'ςτά πόδια σας κουτσούρια και κοτρόνια. νάσαστε καταμόναχοι σε δένδρο στριμωγμένοι και να προσμένετ' αστραπή να φέξη, για να ιδήτε εκεί πού θα πατήσετε μην είν' γκρεμνός και πάτε... 'Αντέστε τώρα 'ςτό καλό και νάχετε 'ςτό νού σας πως πάντα 'σαν άτεργιαστα, κι' άτεργιαστα θα μείνουν 'ςτόν κόσμο αυτό δύο πράγματα: ο άνδρας και ο φόβος. (Απέρχεται)

ΜΑΘΗΤΗΣ Α΄.

Καλά μ'ας είπε ο βοσκός, παιδιά, και από τώρα δεν θα φοβ'μαι τίποτε.

ΜΑΘΗΤΗΣ Α΄.

Κι' εγώ.

ΜΑΘΗΤΗΣ Γ΄.

Κι' εγώ το ίδιο!...

(Συμπλέκουσι τούς βραχίονας και προχωρούν βηματίζοντες στρατιωτικώς και ξδοντες το «Μαυρ' είν' η νύχτα 'ς τα βουνά»).

(Πιπτει η αυλαία)

Α. Γρ. Κ.

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΤΑ ΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ

Άγαπητοί μου,

Ένθυμούμαι την έντύπωσιν πού μου έκαμε μίαν φοράν εις το θέατρον η αίφνιδια μεταβολή μι'ας σκηνογραφίας. Παρίστανε κατ' αρχάς ένα άγρον χιονοσκεπή, μίαν γην παγωμένην και έρημον. Άλλ' ένας μάγος την ήγγισε με το ραβδίον του και άμέσως οι πάγοι και αι χιόνες εξαφανίσθησαν, ο άγρος έκαλύφθη υπό πρασιάς και άνθέων και έμειδίασεν η γη εκείνη το γλυκύτερον μειδίωμα της άνοιξης!

Ένα τέτοιο θαύμα έκαμε τώρα εις την Ελλάδα η μαγική ράβδος των Ολυμπιακών Αγώνων. Όποια μεταβολή! Παντού δεν την βλέπετε, παντού δεν την αισθάνεσθε, παντού δεν την ακούετε;... Μετά τούς Ολυμπιακούς Αγώνας, η νεολαία εξύπνησεν, η νεολαία εξωηρέυθη, η νεολαία ήγάπησε τον άθλητισμόν με αγάπην θερμήν, η οποία, καθ' όλα τα φαινόμενα, θα είνε διαρκής και θα έχη λαμπρότατα αποτελέσματα. Το μεγαλοπρεπές εκείνο και άλησμόνητον παράδειγμα, το όποσον έπαρουσίασε το Στάδιον έν όλη του τη μαγεία κατά τας ημέρας των έορτιών, είχεν επίδρασιν μεγάλην, όχι μόνον εις

τας Αθήνας, άλλα και εις όλας τας ελληνικάς επαρχίας. Σύλλογοι γυμναστικοί και γυμναστήρια ιδρύονται παντού. Εις τας Αθήνας, όπου υπήρχον τα περισσότερα, δεν χωρούν πλέον τα γυμναστήρια και σκέπτονται περι άνιδρύσεως νέων. Συχνότατα γίνονται άγώνες δρόμου εις τας πόλεις και εις τα χωρία, με δώρα, με στοιχήματα, μ' ένδιαφέρον ζωηρότατον και γενικόν. Παντού οι νέοι γυμνάζονται εις το τρέξιμον, εις το πήδημα, εις τον δίσκον, εις την σφαίραν εις την πάλην. Ζωή, κίνησις, φιλαθλητισμός μέγας και πρωτάκουστος. Αί λαϊκά τάξεις προπάντων κατελήθησαν από τώσην μάριαν, ώστε τας πρώτας ημέρας η αστυνομία ήναγκάσθη να λάβη μέτρα και να συγκρατήση την όρμην εκείνην, η οποία ήμπορούσε να έχη και κακά αποτελέσματα, όπως κάθε πράγμα υπερβολικόν. Έξαφνα εις το Σύνταγμα ήνώχλουν τούς περιπατητάς οι μικροί δρομείς, οι όποιοι εις π'ασαν ώραν της ημέρας και της νυκτός, εθεώρουν ως ιδιόκτητον στίβον το λίθινον διάζωμα της πλατείας. Και η αστυνομία ήναγκάσθη να τους έμποδίση. Εις το Στάδιον, οι έν πάση ώρα φιλαθλοι ήσαν τώσον πολλοί, ώστε μετά δυσκολίας οι έργάται ήδύναντο να κάμουν το έργον των. Και η αστυνομία ήναγκάσθη να θέση ένα φραγ-

μόν. Εις τας συνοικίας των Αθηνών η πάλη ελάμβανε τωιαύτας διαστάσεις και ως εκ της έπιμονής και της σκληρότητος των αυτοσχεδιών παλαιστών, το θέαμα εγένετο πολλάκις τώσον άγριον, ώστε και πάλιν η αστυνομία παρενέβη. Τα παραδείγματα ταυτα της υπερβολής σ'ας έφερα μόνον δια να ιδήτε πόσον η προς τούς άγώνας αγάπη άνεπτύχθη εξαίφνης θερμή. Άλλ' αν η αστυνομία έμποδίση τας υπερβολάς και τα έκτροπα, ουτε τον φιλαθλητισμόν φυσικά ήμποδισεν, ουτε την έντός των όριων της ευπρεπείας και της τάξεως εξάσκησιν... Και οι Ολυμπιακοί άγώνες εξακολουθούν άνεπιστήμως και έκτός του Σταδίου. Πόσον ευχαριστούμαι να βλέπω τούς νέους να γυμνάζονται! Και τους βλέπω τώρα παντού, και τούς βλέπω τώρα όλους, εφήδους και παιδιά (όχι δε σπανίως και κοράσια) έχω π.χ. μίαν φίλην η οποία συναγωνίζεται εις το τρέξιμον με άνδρας), πτωχούς και πλουσίους μαθητάς και όφοκομιστάς, φοιτητάς και υπαλλήλους, όλων των τάξεων και όλων των ηλικιών τούς νέους να γυμνάζονται! Εις τας μικράς πλατείας των συνοικιών, εις τούς έρήμους δρόμους, εις τούς κήπους, εις τας ταράσας, εις τας αύλας, όπως και εις τα γυμναστήρια, παντού φίλαθλοι, παντού δίσκοι, παντού άλματα...

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑ]

[Συνέχεια: 'δε σελ. 132]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ΄

«ΘΑΘΑ ΝΑ ΜΕΙΝΩ ΜΑΖΙ ΣΑΣ»

Παρήλθον πολλαί ημέραι χωρίς να φανή ο Φίλιππος εις το έργαστήριον. Η κυρία Ένσορτ εθλίβετο πολύ δια την μακράν αυτήν άπουσίαν. Δύο έβδομάδες και περισσότερον είχον παρελθη από της συνομιλίας, την όποιαν διηγήθημεν ο ζωγράφος έπρόκειτο να αναχωρήσῃ την έπιούσαν.

— «Ηθελα να ήξευρα τι συμβαίνει... γιατί αυτό το παιδί δεν έρχεται να μας ιδη άφ' ου ξεύρη ότι είμεθα έτοιμοι να φύγωμεν, έλεγεν η κυρία Ένσορτ εις άκρον περίλυπος. Κάτι τι πολύ σπουδαίον θα τρέχη.

— Θα πάγω να δω την Κελίνα, ειπεν ο Καλλιτέχνης, λαμβάνων τον πλυν του. Αν δεν ξεύρη τίποτε και αυτή, θα στείλω κανένα να μάθη εις το σπίτι της Αντωνίας.

Άλλ' ένθ ήνοιξε την θύραν δια να εξέλθῃ, είδε τον Φίλιππον ιστάμενον έξω και έτοιμαζόμενον να εισέλθῃ. Κατ' αρχάς ο κύριος Ένσορτ είδε μόνον τον Λίλυβελ, ο όποτος τον συνάδευε, μ' ένα σάκκον εις το χέρι και μ' ένα καλάθον άρκετά μέγαλον, άλλα παρατήρησεν ότι ο Φίλιππος ήτο ώχρ'ος και πολύ διαφορετικός άφ' ό τι ήτο συνήθως.

Μόλις η Κυρία Ένσορτ ήκουσε τον σύζυγον της να φωνάζη: «Α! ήλθες, Φίλιππε, τελοςπάντων! ότι έτοιμα ζόμην να υπάγω να ιδω τί έγινε!» εσηκώθη από τον καναπέν, έπου ήτο έξηπλωμένη και έτρεξε περιχαρής εις προυπάντησιν του παιδιού. Άλλ' έξεπλάγη και εφρικίασεν ιδούσα την ήλωιωμένην όψιν του Φιλίππου. Είδεν ότι έφορούσε μαύρα και ότι γύρω εις την ψάθαν του είχε πένθος από κρέπι παλαιόν. Οι όφθαλμοί του, καθώς την εκύτταζαν, είχον την θλιβεράν εκείνην έκφρασιν δυστυχούς πλάσματος, το ο-

ποτον αισθάνετο εαυτό έρημον και έχκαταλειμμένον. Εφαινετο ως να είχεν αφρηνης μεγαλώσῃ κατ'α πολλά έτη αι χαρίεσαι εκείνα καμπύλαι του προσώπου και τα άνθηρα χρώματα της παιδικής ήλικίας είχον εξαφανισθῃ. Αί παρειάι του ήσαν κοίλαι, ώχραι ως εκ κηρού και έφερον τα έχην προσφάτων δακρύων. Όλίγαί ημέραι θλίψεως και άγρυπνιών ήρκεσαν δια να συντελεσθῃ όλη αυτή η μεταβολή. Έδοκίμασε να όμιλήσῃ άλλα τα χείλη του έτρεμον και οι λυγμοί δεν τον άφιναν να θρῆνῃ λέξιν. Εις το ένα χέρι έκρατούσε κάτι τι τυλιγμένον με μετάξινον ύφασμα κοκκινον και χίτρινον εις το άλλο ένα από τούς στεφάνους εκεί-

Τον έσυρε πλησίον της και τον έσφιγγεν εις τας άγκάλας της. (Σελ. 141, στήλ. γ΄.)

τους, τούς όποιους έπωλοῦσεν η Αντωνία, φέροντα τας λέξεις. «Είς την μητέρα μου»

Όταν ο Φίλιππος εισήλθεν εις το έργαστήριον, ο Λίλυβελ ύπεισέδυσεν όπισθέν του και απέθεσεν επί του πατώματος τον σάκκον και τον καλάθον, τον όποτον έκράτει. Κατόπιν έστηρίχθη επί του τοίχου με τούς πόδας συνεστραμένους και τας χείρας άδεξιώς κρεμαμένας, ένθ έμόρφαζε γουρλόνων τα μάτια και σουφρώνων τα χείλη κωμικώτατα.

Η κυρία Ένσορτ μόνον τον Φίλιππον έβλεπε. Τον εκύτταζεν επί τινος στιγμάς σιωπηλή, με έκφρασιν βαθυτάτου οίκτου, κατόπιν τον έσυρε πλησίον της και τον έσφιγγεν εις τας άγκάλας της.

ΛΕΑΙΝΑ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

Η άλεπού άντάμωσε 'ς ενός βουνού τη ράχη μι'α λέαινα μονάχη

και σάν εδεβαιώθηκε της πονηρίας το μάτι, πως ήτανε χορτάτη,

της λέγει: «Καλή λέαινα, καθ' όλα σ' ευτυχίζω, άλλα στοιχηματίζω,

πως αν και συ εγένναες πολλά παιδια το χρόνο και όχι ένα μόνο,

θα ήσουν πιο χαρούμενη και πιο ευτυχισμένη, απ' όλους ζηλευμένη».

Τότε ύψών η λέαινα περιήφανο το βλέμμα, σάν βασιλιάς με στέμμα,

και λέγει 'ς την αλώπεκα: «Μία φορά το χρόνο γεννώ, και ένα μόνο,

μα λ ε ο ν τ ά ρ ι ά τ ρ ό μ π τ ο γεννώ π' οθε περάση τρέμουν βουνά και δάση.

'Αφου κι' αυτοί οι άνθρωποι λιοντόκαρδ' ονομάζουν τον άνδρα που θαυμάζουν!»

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

[Αισώματος μύθος]

— Τι έπαθες, παιδάκι μου ; τόν ή- ρώτησε τρυφερώς. Ο Φίλιππος έσπόγ- γισε τούς όφθαλμούς του, έκράτησε γενναίως τούς λυγμούς, οι όποιοι τόν έπνιγαν, και ειπε :

— Η θεία μου πέθανε και ήλθα να μείνω μαζί σας.

— Η θεία σου πέθανε ; Πώς ; πότε; άνέκραξαν συγχρόνως ο κύριος και ή κυρία Ένσορτ.

— Τή νύχτα τής Τρίτης. Πέθανε ένφ' εγώ έκοιμώμουν. Έφοβετό μήπως τήν άφήσω, — και έδώ ή λύπη του παι- διού εξέσπασεν εις νέα δάκρυα, — και νά, τώρα μάφησε εκείνη !

Κατόπιν έκαμε νέαν προσπάθειαν να συγκατήσει τήν λύπην του και έδοκί- μασε να διηγηθή τήν θλιβεράν του ιστορίαν ήσυχα και καθαρά.

— Η θεία, ειπεν, έσηκόνετο κάθε πρωί νωρίς και ήρχετο 'στην κάμαρά μου να μ' έξυπνήσῃ. Το πρωί εκείνο δεν ήλθε. Έξυπνήσα μόνος μου και πήγα 'στην κάμαρά της. Ήταν ξαπλωμένη 'στο κρεβάτι της και μου έφάνη ότι έκοιμάτο. Έπροσάθησα να την ζυ- πνίσω. Άμα είδα ότι δεν το κατώρ- θωνα, μ' έπιασε φόβος, χωρίς κ' εγώ να ξεύρω διατί, και έτρεξα να φωνάξω το γιατρό που κάθετα κοντά μας. Ο γιατρός ήλθε και ειπε — (έδώ πάλιν νέος λυγμός.) — ότι ή θεία μου δεν θα έξυπνούσε πια ποτέ, ποτέ !.. Πέθανε καθώς έκοιμάτο και έτσι ουτε με άπε- χαιρέτισε, ουτε με φίλησε...

Τα δάκρυα του παιδιού έρρευσαν πά- λιν άφθονα. Μετά τινας στιγμάς εξη- κολούθησε:

— Τότε, επειδή έλειπε ο πάτερ-Ίω- σήφ, — ο πάτερ Ίωσήφ, ξεύρετε, ήταν πολύ φίλος τής θείας και πάντα ήρχετο και την έδλεπε, όταν ήταν στενοχωρη- μένη, — τότε, επειδή έλειπε ο πάτερ Ίωσήφ, πήγα να βρω τήν Κελίνα...

— Χρυσό μου παιδί, ειπεν ή κυρία Ένσορτ, ή όποία δεν ήμπορούσε να κρατήσει τα δάκρυά της, γιατί δεν ήρ- χεσο έδώ ; Έμεις θα εκάμναμεν ό,τι έπρεπε...

— Άφ' ου ή θεία εγνώριζε τήν Κε- λίνα, δεν έσυλλογίσθηκα άλλον. Έ- τρεξα, τήν ηύρα, τής είπα τι τρέχει και από εκείνη τή στιγμή δεν με άφησε, καθώς και ο Λίλυβελ. Χθές, εις το κοιμητήριον του Άγίου Ρόκκου τήν... Η θεία μου έλεγε πάντα πως εκεί ή- θελε να την θάψουν. Είπε ήσυχο μέ- ρος, όπως εκείνα που αγαπούσε πάντα ή καίμενη ή θεία. Είχε χρήματα φυ- λαγμένα έπίτηδες για τήν περίστασιν αυτή... εγώ το ήξευρα... μου το ειχε 'πῃ και μου έδειξε μια μέρα το μέρος που τα έφύλαγε. Ή Έπήραμε δύο άμά- ξια. Είς το ένα άνέβηκε ο πάτερ Μαρ- τίνος που έδιάβασε τήν ακολουθία, εις το

άλλο ή Δέα, εγώ, ή Κελίνα και ο Λί- λυβελ. Έκοφα όλα τα τριαντάφυλλα του κήπου και τα έσκόρπισα επάνω 'στον τάφο. Η καίμενη ή θεία ! τώρα πια δεν τα χρειάζεται τα άνθη της !

Και κυριευθείς υπό τής ιδέας ότι δεν θα έδλεπε πλέον τήν άρσιωμένην και τρυφεράν εκείνην ύπαρξιν, ή όποία τῷ ειχε χρησιμεύσει ως μήτηρ, έκρυψε το πρόσωπόν του επί του ώμου τής κυρίας Ένσορτ και έκλαυσεν άπαρηγόρητα.

Τήν στιγμήν εκείνην υπόκωφος όρουγ- μός εξέπληθεν από τόν κάλαθον, τόν ό- ποιον ο Λίλυβελ ειχεν άποθήσει κατά γῆς, συνοδευόμενος από θροῦν πτερυγών. ένφ' συγχρόνως έπεφάνη ή άκρα τής ουράς μιας γάτας.

— Ήσυχάστε λοιπόν, ζωντανά του διαβόλου ! ανέκραξεν ο Λίλυβελ, συνο- δεύσας τήν έπιφώνησιν με μίαν κλω- τισίαν, ή όποία δεν έκαμεν άλλο, παρά ναύξησῃ τόν θόρυβον.

Η κυρία Ένσορτ εξέπλάγη. — Τι ειπε εκεί ; ήρώτησε βλέπουσα το μυστηριώδες καλάθιον, εκ του όποιου εξήρχετο ο παράδοξος εκείνος θόρυβος.

— Είπε 'δικά μου, ειπεν ο Φίλιππος άνυψώσας τήν κεφαλήν και σπογγίσας τα δάκρυά του. Ο Λίλυβελ ειχε τήν καλωσύνην να μου τα φέρη έδώ. Είπε ή Λιλίνα, ή γάτα μας, ο Βόδ το σκυ- λάκι μας, και εξη όρνίθια. Τα έμεγά- λωσε ή θεία και τα αγαπούσε πολύ, γι- αυτό δεν ήμπορούσα να τα αφήσω. Έκει μέσα ειπε τα ποντίκια του πάτερ-Ίω- σήφ, εξηκολούθησε το παιδίον και έδειξε το δέμα, το τυλιγμένον με το κιτρινο- κόκκινον μεταξωτόν' και αυτό το στε- φάνι που κρατώ το έκαμεν ή θεία. Θα το φυλάξω για πάντα να την θυμώμαι.

— Καλά, παιδί μου, ειπεν ο κύριος Ένσορτ πολύ συγκεκινημένος. Μη σε μέλην για τα ζώά σου' θα φροντίσωμεν να τα τοποθετήσωμεν καλά και να τα περιποιηθώμεν. Άλλα τί μου έλεγες πρωτίτερα ; Άκουσα καλά ; Ήλθεσ τῷ όντι για να μείνης μαζί μας ;

— Μάλιστα, κύριε. Ένθυμείσθε τί σας έλεγα τήν άλλη φορά ; Δεν ήθελα να δεχθώ τήν πρότασιν σας, για να μην αφήσω τή θεία μου. Άλλ' άφ' ου τώρα με άφησε εκείνη, τίποτε δεν μ' έμποδίζει να έλω μαζί σας. Δεν έχω άλλο μέρος για να μείνω, τώρα μάλι- στα που λείπει και ο πάτερ-Ίωσήφ.

— Αν θέλετε, θα μείνω μαζί σας έως να γυρίση, και τότε κάμνω ό,τι μου 'πῃ εκείνος. Η Κελίνα έκλεισε το σπίτι.

— Ο τι αγαπούσα εκεί μέσα το επήρα, ξεχώρα από τόν Καρδινάλιον και από τόν Σκόπτην. Τι κρίμα να μην ήμπορώ να τους πάρω και αυτούς. Άλλα είμαι βέβαιος ότι δεν θα με ξεχάσουν και ότι θα χαροῦν πολύ όταν θα γυρίσω. Και εγώ δεν θα τους λησμονήσω ποτέ και

θα τους ξαναδώ με μεγάλην μου χαράν, όταν θα γυρίσω. Τώρα σας παρακαλώ, να μου 'πῃτε που ήμπορώ να βάλω τή γάτα, το σκυλί και τα πουλιά. Ο Λί- λυβελ και εγώ θα τα βγάλωμεν από το καλάθι, γιατί θα στενοχωρούνται εκει-μέσα. Νά, έδώ έχω και τα φορέ- ματά μου' τώρα πια δεν φορώ τα κυ- ριακάτικά μου, γιατί το πανταλόνι ειπε, καθώς ξεύρετε, γαλάζιο και δεν πη- γαίνει εις το πένθος. Αυτό το κρέπι το έβαλεν εις τήν ψάθα μου ή Δέα. Είπε από το πένθος τής μητέρας της. Δεν ειπε καλή που μου το έδωσε ; Άκούσασα τούς άρελείς άλλα τόσοσ συγκινητικούς λόγους του παιδιού ή κυ- ρία Ένσορτ το έθλιψε πάλιν εις τας άγκάλας της και ήρχισε να κλαίη. Ο- μοίως και ο κύριος Ένσορτ μετα δυσ- κολίας εκράτει τα δάκρυά του.

Ο καλλιτέχνης εύρέθη εις κάποιαν άμηχανίαν, μη γνωρίζων πως να οικο- νομήσῃ το περιεχόμενον του καλάθιου, χωρίς να πληγώσῃ το τρυφερόν αίσθημα, το όποιον έτρεφεν ο Φίλιππος προς πᾶν ό,τι τῷ υπενθύμιζε τήν θεϊαν του. Η άπόφασιν τήν όποιαν επρόκειτο να λάβῃ τήν στιγμήν εκείνην ήτο αρκετά δύσ- κολος. Οπωσδήποτε εκέρδισε καιρόν άποστείλας με τόν Λίλυβελ τήν γάταν, τόν σκύλον και τα όρνίθια εις τόν έμ- βαλωματήν, ο όποιος ειχε το μαγαζάκι του εις τήν αυλήν. Η σύζυγός του θά- νεδέχετο εύχαριστίως να τα φροντίη και να τα περιποιηθῇ προς το παρόν. Ως προς τα παιδιά του πάτερ-Ίωσήφ, έννοείται ότι ο Φίλιππος κατ' ουδένα τρόπον έννοούσε να τάφήσῃ ώστε το μικρόν κλωδίον με τούς χαριτωμένους του ένόικους θα τους συνώδευε παντού, όπου θα επήγαγαν.

(Έπειτα συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΚΟΥΝΙΑ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑΚΗ

Μή, Κωστάκι μου, θα πέσης, θα κτυπήσης, θα πονέσης' κάθου φρόνιμα, καλά, » Η μητέρα του φωνάζει, μα τόν Κώστα τί τον νοιάζει; δεν άκούει και πολλά.

μόνο τρέχει και πηγαίνει και 'ς τήν κούνια τ' ανεβαίνει όλος γέλιο και χαρά, και κουνιέται και πηδάει και με χαρά τραγουδάει « δέτε γλέντι μιά φορά ! »

Μα τι έχει και φωνάζει ; Τό σχοινί τής κούνιας σπάζει' πάθ' τον κάτω μιá χαρά. Σπάζει μούτρα, χέρια, στόμα, πασαλείβεται με χώμα κι' άπ' τόν πόνο σπαρταρά. Ι. Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΓΡΑΦΕΥΣ

(Συνέχεια και τέλος' Ίδε σελ. 134)

Και όμως... να άκούση το βήμα του πατρός του εις το σκότος... να συλληφθῇ κατ' εκείνην τήν ώραν έν τῷ μέσω τής σιγῆς... και ή μήτηρ του, να έξυπνήσῃ και ίσως να φοβηθῇ... και ή σκέψις δι' ο πατήρ του ήθελεν ίσως δοκιμάσει κάποιαν ταπεινώσιν, ανακαλύπτων το πρᾶγμα... όλα αυτά τον κατετρόμαζον...

Επειτε λοιπόν το ους, εκράτησε τήν αναπνοήν, και ήκράσθη... Ουδεις θό- ρυβος. Παρεμόνευεν από τήν κλειδα- ρότρυπαν... τίποτε ! Όλοι εις το σπίτι δεν ειχεν έξυπνήσῃ.

Καθισούσασε λοιπόν και ήρχισε να γράφῃ. Καί αι ταινίαι έσωρεύ- οντο όλονέν... Ηκουσε κάτω εις τόν δρόμον, έρημον κατ' εκείνην τήν ώραν, το βραδυ βήμα τής περιπόλου' κατόπιν τόν κρότον μιας άμάξης, ο όποιος γρήγορα εξηφανίσθη' όλίγον μετά ταῦτα μίαν σειράν άμαξίων βραδέως διερχομένων. Τέλος ήκολούθησε βαθεία σιγή, διακοπτομένη κάποτε μακρόθεν από τα γαυγίσματα τών σκύλων... Καί ο πατήρ του μο- λοντοῦτο εύρίσκετο οπισθεν του. Έξυπνήσας από τόν κρότον του βιβλίου, ειχε σηκωθῇ από τήν κλίνην και επερίμενε τήν κατάλ- ληλον στιγμήν. Ο κρότος τών άμαξίων ειχε καλύψῃ τόν θόρυβον τών βηματων του και τόν τριγ- μόν τής θύρας. Καί εύρίσκετο έ- κει με τήν πολιάν κεφαλήν του, υπεράνω τής μελανότριχος κεφα- λῆς του Άριστειδου και έδλεπε τήν γραφίδα του τρέχουσαν επί τών ταινιῶν και εις μίαν στιγμήν ειχε τα πάντα υποπτέυσῃ, τα πάντα έν- θυμηθῇ, τα πάντα έννοήσῃ και μετάνοια άπελπιστική, τρυφερότης άπειρος ειχε πληρώσῃ τήν καρδίαν του, και τον έκρα- τει εκει καρφωμένον οπισθεν του υιοῦ του και κλαίοντα...

Αίφνης ο Άριστειδης έβαλεν οξείαν κραυγήν' δύο βραχιόνες περιέβαλλον τήν κεφαλήν του.

— « Ω ! πατέρα μου, συγχώρησέ με, συγχώρησέ με, άνέκραξεν, άναγνωρίσας τόν πατέρα του.

— Σὺ να με συγχώρησῃ ! — άπε- κρίθη ο πατήρ μετά λυγμών, καλύ- πτων δια φιλημάτων το μέτωπον του παιδιού. Ένόησα τα πάντα, γνωρίζω τα πάντα' εγώ, εγώ πρέπει να σου ζητήσω συγχώρησιν, άθῶνον μου πλάσμα. Έλα, έλα μαζί μου !

Και τον ώθησεν, ή μάλλον τον έφε- ρεν εις τας άγκάλας του, μέχρι τής κλίνης τής μητρός του, έρριψεν αυτόν

εις τας θερμάς άγκάλας της και τη ειπε: — Φίλησε τόν υιόν μας, τόν άγγελον αυτόν, ο όποιος τρεις μῆνας τώρα δεν κοιμάται και εργάζεται δι' εμέ, ένφ' εγώ τόσοσ πικραίνω τήν καρδίαν του !

Η μήτηρ του τόν ενεγκαλίσθη και τον έσφιγγεν εις τήν καρδίαν της, μη θυναμένη να προφέρῃ λέξιν' έπειτα ειπε :

— Να κοιμηθῆς άμέσως, παιδάκι μου' πήγαينه να κοιμηθῆς, να ανα- παυθῆς ! Πήγαίνε τον εις το κρεβάτι του, ειπε στραφεύσα προς τόν πατέρα του.

Έκείνος τότε τον έσήκωσε πάλιν εις

ΑΜΦΙΤΡΙΤΗ

Βραβεύεσθα εις τόν 18ον Διαγωνισμόν τής Διάπλάσεως' προς σύνθεσιν Διηγήματος

είδε τήν πολιάν κεφαλήν του πατρός του στηριζομένην εις το άκρον τής κλίνης, πλησίον του στήθους του τέκνου του. Ο γέρον ειχε διελθῃ όλην τήν νύκτα εκει, εις τήν καρέκλαν, και ακόμη έκοι- μάτο.

Κατά το ίταλικόν του Εθμόνδου Δε-Αμίτσι ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΒΑΡΔΟΣ

ΤΟ ΚΤΕΝΙ

Είς το παιδάκι της ή μητέρα έχά- ρισε ένα ωραίο κτένι. Από εκείνην τήν ήμέραν το παιδάκι δεν κάμνει άλλο, παρά να κτενίζῃ τα χρυσά μεταξένια του μαλλιá. Τί εύμορφο, μα τί εύμορφο κτένι ! Άδύνατον να εύ- ρεθῇ καλλίτερον εις τόν κόσμον ! Κτενίζει, μα χαρά' δεν σταματά πουθενά, δεν τραβά τα μαλλιá, δεν πονεί διόλου' ειπε έλαφρό και γλυκό 'ς το κεφάλι. Το παιδάκι ειπε κατενθουσιασμένο με το κτένι του, το αγαπημένο του κτένι.

Μία μέρα το παιδάκι χάνει το ωραίο του κτένι. Έχει μπερδέψῃ τα μαλλιá του 'στο παιχνιδι και θέλουν να το κτενίσουν με άλλο κτένι. Άλλα το παιδάκι δεν θέλει. φοβείται ότι θα το πονέσουν, θα το βασανίσουν.

« Που ειπε το ωραίο μου κτένι; λέγει. Έκείνο θέλω εγώ ! » Ψά- χνουν και έπιτέλους το εύρίσκουν. Άλλα... τί τρέχει ; Δεν κτε- νίζει πια όπως πρώτα. Τραβά τα μαλλιá, τα ξερρίζονει. Το παι- δάκι πονεί και φωνάζει.

« Να χαθῆς παληόκτενο ! » λέγει.

— Όχι, φίλε μου, έσύ πταις, έσένα σου αξίζει ή βρισιά, άπαντά το κτένι. Εγώ είμαι το ίδιο'

αλλά γιατί έσύ να μπερδέψῃς έτσι τα μαλλιá σου;»

Άλλα το παιδάκι δεν άκούει. Πέρνει το κτένι με θυμό και το πετά 'στο πο- τάμι.

Η αλήθεια ειπε μεν γλυκεία και εύ- πρόδεκτος όταν ή συνείδησίς μας ειπε καθαρά. Άλλα μās φαίνεται σκληρά και άντηχῇ εις τα ότα μας κακώς, ό- ταν έχωμεν βόρος εις τήν συνείδησιν. Και όμως ή αλήθεια ειπε ή ίδια πάν- τοτε, όπως και το κτένι του παιδιού που ειχε μπερδέψῃ τα μαλλιá του.

[Κατά τόν μύθον του ΚΡΙΑΩΦ]

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

Πλούσιο σπάταλο 'ς το δρόμο είδα να κακοπερνά. Τόν φτωχό τόν οικονομόμο δεν τον είδα να περνά. [Έκ τών του Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ]

